

Selv med det begrænsede antal plejehjemspladser og ældreboliger kunne der måske være brug for at justere og ændre reglerne. Men de regler, vi har, har kun eksisteret i nogle få år – de blev indført i 1992 – og vi har ikke tilstrækkelig erfaring endnu til at kunne sige, om der er brug for at gøre dem bedre inden for de rammer, vi arbejder inden for.

Men et udvalg under Socialministeriet er netop blevet bedt om at se på hele regelsættet, og der er en større undersøgelse i gang specielt med henblik på at finde ud af, om de handicappedes boligforhold er tilfredsstillende, også set under de handicappedes egen synsvinkel.

Jeg er altså enig i hensigten med beslutningsforslaget: at der skal være den størst mulige frihed, også når det gælder om at flytte. Men jeg afviser forslaget, fordi det endnu er for tidligt at sige, om der er grundlag for at ændre de regler, der her er tale om, idet jeg har et ønske om først at få et bedre grundlag.

Else Marie Mortensen (S):

Beslutningsforslag nr. B 55 virker søgt, og når man ser på de ledsagende bemærkninger, fremgår det faktisk, at det ikke bare virker søgt, men er søgt!

Enhedslistens belæg for at fremsætte forslaget er, at den har foretaget en rundspørge blandt forskellige interesseorganisationer og brugerbevægelser for at finde ud af, om der er problemer på området. Med al respekt for Landsforeningen Evnesvages Vel, De Samvirkende Invalideorganisationer og Landsforeningen Ældre Sagen – og jeg vil gerne understrege, at jeg har stor respekt for disse organisationer – er det vel netop brugernes usikkerhed med hensyn til fortolkningen af lovstoffet, der berettiger organisationernes eksistens.

Med de kvalificerede rådgivere, der kendetegner de nævnte organisationer, vil jeg da også finde det ganske interessant, om de henvendelser i lovforslagets ledsagende bemærkninger, som jeg refererer til, og den vejledning, som jeg er sikker på at der gives medlemmerne, fører til en bedre forståelse af f.eks. lov om social bistand og social pension. Organisationerne har sikkert også eksempler på sager, som de har vundet i tilfælde, hvor kommunerne har fejlfortolket regelsættene – som kan være svære, det indrømmer jeg.

I 1992 besluttede Folketinget efter forslag fra regeringen, at pensionister i ganske særlige tilfælde skal have ret til at flytte til f.eks. et pleje-

hjem i en anden kommune. Hovedreglen er, at ønsket om flytning skal være begrundet i ønsket om en tættere kontakt til f.eks. pårørende i tilflytningskommunen. Når pensionisterne opfylder visitationskriteriet, indgår de så på linje med tilflytningskommunens egne borgere, jf. socialministerens indledende ord.

Vi finder ikke, at forholdene for førtidspensionisternes mulighed for flytning adskiller sig fra f.eks. lavtlønsfamiliers muligheder: folk, som er på bistandshjælp, folk på dagpengeydelse, familier med kun én vokserindtægt og familier med store forsørgerbyrder. Der er mange af disse familier, der oplever, at de befinder sig i en fastlåst situation. Ved samtaler med dem fremgår det imidlertid næsten altid, at de har fået et boligindskudslån, og at planerne om flytning må udskydes, til boligindskudslånet er betalt.

Den selvhjulpne førtidspensionists situation adskiller sig ikke væsentligt fra mange andre danskeres: Muligheden for flytning eksisterer; det er økonomien og muligheden for at få en ny bolig, der afgør, om flytningen kan realiseres. Anderledes stiller situationen sig, hvis der er vedvarende behov for hjælp, pleje og omsorg.

Jeg har et eksempel, som jeg godt vil nævne. Jeg har gennem længere tid haft kontakt med en ganske ung førtidspensionist, som desværre havde en meget belastende og hastigt progredierende, dvs. fremadskridende, alvorlig sygdom. Han flyttede tre gange i løbet af 2 år, og der var ingen, der på noget tidspunkt stillede spørgsmål om hans økonomi. Første gang han flyttede, fik han en god, handicapvenlig bolig. Anden gang han flyttede, fik han en kollektivbolig. Tredje gang han flyttede, måtte han desværre indlægges på et plejehjem, hvor han kunne få den omsorg, han som tung plejepatient måtte have. Nu har han desværre ikke brug for en bolig mere.

Den politik, som disse tre flytninger var udtryk for, kan både Folketinget og kommunerne rent faktisk godt være bekendt. Det er altså behovet for hjælp, pleje og omsorg, der afgør flyttemulighederne for den type pensionister – både inden for en kommune og på tværs af kommunegrænserne.

Socialministeren har for ikke så længe siden nedsat et udvalg, der skal undersøge, hvordan handicapkompenserende ydelser fungerer med hensyn til f.eks. ventetid, visitation, administration og procedure.

Det udvalgsarbejde vil vi gerne afvente, og med de ændringer, som regeringen indførte i